Pregaria.cat

Entrada

L'altre dinar

Des el primer dia que el vaig veure el meu cor es va commoure profundament. La seva presència era ja una crida amable i fonda a canviar, a deixar la vida que fins ara he portat. Quan parlava, llurs paraules eren com un bàlsam per les ferides de tota mena que duc marcades en el meu esperit des de fa ja alguns anys. Soc una dona que ha baixat un a un els esglaons de la perdició. Des de el fons de la misèria voldria sortir i recuperar aquella llum que de quan vivia a casa del meu pare en els anys d'una infància feliç. Aquest profeta em parla cada nit en el meu imaginari, i em diu que és possible el perdó, que Déu em vol perdonar, que l'ha enviat per sanar malalties com la meva.

I, ara el veig, envoltat dels seus amics en el dinar que li ha preparat el poderós Simó amb la intenció de criticar-lo.

M'aixecaré del meu amagatall, aniré corrent i em llançaré al seus peus. Demanaré perdó a Déu per la meva pecadora vida. Estic segura que no em rebutjarà, que m'acollirà i trobaré la joia perduda. No m'importa res ni la gent, ni els servents ni el que puguin pensar. Tan sols vull sentir-me perdonada, tornar a veure l'aigua fresca d'un nou amor, tot ell fet de bondat i esperança. Agafo fort contra el meu pit la gerra amb el perfum, i si puc, l'escamparé als seus peus. Són els d'un home sant, els de un profeta, els d'un pastor que avui ha vingut a aquest dinar només per buscar-me.

M'hi llenço. Vaig corrent com un llampec. Estic absolutament trasbalsada. Ploro. Em cauen les llàgrimes dolces, i noto la seva sal a la boca. És sal purificadora del meus llavis que tants cops han traït la llei de Déu.

Oh!, no puc explicar el que faig, llàgrimes, cabells, perfum, tota jo estic retrobant en el contacte amb els peus del profeta la pau perduda. Déu meu, perdoneu-me. Com el sol surt en el mar i desfà les boires de la nit la Llum neix en el meu cor i va desfent tot el mal del meu passat. Quina tendresa, quina pau, quina joia, quin nou amor, quina vida, quina llum definitiva !.

"¿Veus aquesta dona?. Quan he entrat a casa teva tu no m'has donat aigua per rentar-me els peus; ella, en canvi me'ls ha rentat amb les llàgrimes i me'ls ha eixugat amb els cabells. Tu no m'has rebut amb un bes; Ell, en canvi, d'ençà que he entrat, no ha parat de besar-me els peus. Tu no m'has ungit el cap amb oli: ella, en canvi, m'ha ungit els peus amb perfum. Així, doncs, t'asseguro que els seus molts pecats li han estat perdonats; per això ella estima tant. Aquell a qui poc és perdonat, estima poc.

Els teus pecats et són perdonats.

La teva fe t'ha salvat. Vés-te'n en pau."

(Lluc 7, 36-50).